

**Phong-Trào Chống Tham-Những -
Tóm Lược Sử Liệu Bức Tử Việt Nam Cộng Hòa
(trong cuốn hồi-ký “Biến-Loạn Miền Trung”)**

Lê Xuân Nhuận

<http://sachhiem.net/LICHSU/LEXNHUAN/LeXNhuân11.php>

16-Apr-2014

LTS: *"Bạn đã bao giờ dừng lại để nghĩ về một đội chó kéo xe? Chỉ có con chó dẫn đầu mới có thể thấy được cảnh vật thay đổi."* Nghệ sĩ hài Robert Benchley (1889-1945) sử dụng câu nói này trong bộ phim *The Road to Utopia* (1946). Câu nói đó đã được đưa vào các nhãn hiệu, in lên những chiếc áo thun, với một chút thay đổi, như là "Nếu bạn không phải là con chó dẫn đầu, thì phong cảnh chẳng bao giờ thay đổi." Câu khôi hài này có nghĩa là nếu bạn không ở vị trí tiên trước, bạn chỉ có thể nhìn vào phía sau của người đứng trước bạn. Tình trạng chính quyền của miền Nam Việt Nam trước 1975 như là một người đứng phía sau của nhiều người khác, cụ thể là Mỹ, Vatican. Trừ phi đứng ra ngoài hàng ngũ để có thể thấy được bức tranh lớn hơn, những gì chúng ta có thể thấy được đều chỉ là "phía sau" của họ mà thôi, hoặc một phần những quang cảnh mà họ đã được biết trước rất lâu. Đó là khía cạnh khác, ngoài nội dung của bài viết sau đây.

Trong nhiều bài nghiên cứu trước đây, tác giả Nguyễn Mạnh Quang đã từng nói qua về tài nghệ của Vatican luôn luôn thủ đoạn đi theo quyền lực, mục đích là, để trong hoàn cảnh nào thì người của Vatican cũng được nằm trong hàng lãnh đạo.

Vatican đã nhìn thấy chuyển biến của chính trường Mỹ từ lúc Kissinger thương thuyết với Trung Cộng từ đầu thập niên 1970, để dọn đường cho Tổng Thống Nixon thân hành sang Trung Hoa trực tiếp nói chuyện với Chủ Tịch Nước Mao Trạch Đông, chuẩn bị trút bỏ gánh nặng miền Nam Việt Nam. Tiên liệu sự sụp đổ của miền Nam nếu không có viện trợ của Mỹ, phong trào chống tham nhũng, hoặc thái độ của những quan chức của Giáo Hội La Mã ở Việt Nam, cũng như ở Roma cũng chỉ là biểu hiện cho tài đánh hơi thời cuộc của Vatican. Họ phải chuẩn bị để có những con chó đầu đàn trong hoàn cảnh chính trị mới mà thôi.

Ngày nay, cũng có nhiều phong trào nổi lên ở trong nước. Đương nhiên tất cả đều có những nhãn hiệu rất hiện đại, và hợp thời, hợp lúc. Xin mọi người lấy bài học cũ mà "ôn cố tri tân".
(SH)

Ảnh trích từ <http://biendongmientrung-lienthanh.blogspot.com/>

Trong lúc đó, ngay tại Thủ-Đô, trong cơn dầu sôi lửa bỏng, những tay điệp-viên chiến-lược của Cộng-Sản, từ lâu vẫn nấp dưới lớp áo tu-hành, như các Linh-Mục Thanh Lãng, Phan Khắc Từ, Trương Bá Cần, Chân Tín, Nguyễn Ngọc Lan, Trần Du, Nguyễn Quang Lãm, Trần Ngọc Nhuận, v.v... (cùng với Trần Hữu Thanh trong “Phong Trào Chống Tham-Những”), cũng sách-động quần-chúng xuống đường hằng ngày để gây thêm rối-loạn, hoang-mang trong quần-chúng, và tạo sức ép đối với Tổng-Thống Thiệu, làm nản thêm lòng người Mỹ, và tạo thêm lợi-thế về mặt chính-trị cho Bắc-Việt xâm-lãng. (trang 436)

Phong-Trào Chống Tham-Những

Nói đến “*Phong-Trào Chống Tham-Những*”, tưởng cần nhắc lại một số hoạt-động nổi bật của giới Kitô-Giáo trong và ngoài Việt-Nam Cộng-Hòa.

Trong thời-gian diễn ra Hội-Nghị Paris (từ 1968 đến 1973), **Giáo-Hoàng Phaolô VI** đã nhiều lần “nhân đạo” kêu gọi chấm dứt chiến-tranh Việt-Nam.

Tháng 12-1969, **Giám-Mục Phạm Ngọc Chi**, Phó Chủ-Tịch Hội-Đồng Giám-Mục Việt-Nam, qua Hoa-Kỳ, đã tuyên-bố với báo-chí Mỹ: “*Miền Nam [Việt-Nam] đồng-tình với chính-sách ‘Việt-Nam-Hóa Chiến-Tranh’ của Tổng-Thống Nixon.*”

Tháng 9-1972, Đại-Hội lần 2 của tổ-chức “*Kitô-Hữu Quốc-Tế*” gồm hơn 20 nước họp tại Quebec (Canada), với đề-tài giải-phóng các dân-tộc Việt—Lào—Campuchia, đã “*tố-cáo các cuộc xâm-lãng và ném bom vô-nhân-đạo của Mỹ, khẳng-định quyền tự-quyết, tự-do được sống hòa-bình của nhân-dân Việt-Nam.*”

Tức là việc Mỹ chuẩn-bị rút lui đã được Kitô-Giáo Việt-Nam, giáo-dân mấy chục nước khác, và nhất là Giáo-Hoàng Phaolô VI tán-đồng, không còn đánh nhau với Cộng-Sản nữa.

Ngày 20-9-1970, **Linh-Mục Phan Khắc Từ**, Tuyên-Úy Thanh Lao Công Sài-Gòn, qua Châu Âu, đã tuyên-bố tại Thành-Phố Firenze (Ý, nơi có Tòa Thánh Vatican): “*Kinh-nghiệm trước mắt cho chúng tôi xác tín rằng Giáo-Hội [Kitô] tại Việt-Nam hôm nay là một công-cụ hữu-hiệu của người Mỹ.*”

Tháng 3-1971, **Linh-Mục Nguyễn Viết Khai** tuyên-bố: “*Từ chính-quyền trung-ương xuống cho tận anh Trương Ấp, người Miền Nam không được phép giải-quyết vấn-đề của mình mà không có người nước ngoài xen vào.*”

Tháng 11-1971, **Linh-Mục Trương Bá Cần**, Tuyên-Úy Thanh Lao Công toàn-quốc, tham-gia vụ đình-công tại Hãng Pin “Con Ó”, bị Cảnh-Sát bắt, đã viết: “*Giáo Hội của tôi không biết chọn, nhất là chọn để chống lại những kẻ đang nắm quyền-hành trong xã-hội này... Giáo Hội của tôi cũng đã biết lựa chọn, nhưng không biết lựa chọn người nghèo khổ...*”

Tức là giới Kitô-Giáo Việt-Nam đồng-y với lời cáo-buộc và chiêu-bài của đối-phương.

Nhưng, sau Hiệp-Định Paris 27-1-1973 [chấm dứt chiến-tranh Việt-Nam], thì Bắc-Việt gia-tăng nỗ-lực và quyết-tâm tiến-chiến Miền Nam.

Ngày 19-9-1973, **Tổng-Giám-Mục Sài-Gòn Nguyễn Văn Bình** đọc diễn-văn khai-mạc “Năm Thánh”: “*Chúng tôi hy vọng rằng những cuộc giết chóc và hận thù sẽ thực-sự chấm dứt trên mảnh đất này và đồng thời có được quan hệ hai chiều giữa Bắc và Nam, trong lúc đất nước tạm thời còn phân chia.*”

Ngày 10-1-1974, sau cuộc Hội-Nghị toàn-thể hàng giáo-phẩm, **các Giám-Mục Miền Nam** đã công-bố một bản tuyên-ngôn “*tha thiết kêu gọi hai chính phủ Bắc và Nam cùng đồng loạt, vì tình thương dân tộc, mà ngưng mọi hoạt động gây chiến và mọi chiến dịch bôi nhọ và thù ghét lẫn nhau.*”

Tức là giới Kitô-Giáo Việt-Nam [Cộng-Hòa] không đề-cập đến việc Bắc-Việt vi-phạm Hiệp-Uớc, mà chỉ muốn Miền Nam bắt tay làm hòa với Miền Bắc—đối-nghịch *lập-trường* “4 Không” của Tổng-Thống Nguyễn Văn Thiệu.

Giáo-Hội Kitô-Giáo Việt-Nam ở Sài-Gòn ra “*Thư Chung*” phát-động cuộc tranh-đấu “*chống tham nhũng*”, chống Tổng-Thống Nguyễn Văn Thiệu. Họ đòi Thiệu phải từ-chức, vận-động trưng-cầu dân-y buộc Thiệu phải ra đi.

Lời kêu gọi đó đã dấy lên liền một “Phong-Trào” gọi là “Chống Tham-Nhũng”.

*

“*Phong-Trào Chống Tham-Nhũng*” do **Linh-Mục Trần Hữu Thanh** cầm đầu, các **LM Đinh Bình Định** và **Nguyễn Học Hiệu** cùng **Bác-Sĩ Nguyễn Thị Thanh** phụ-lực, qua một bản “Tuyên Ngôn” được sự bảo-trợ của 301 linh-mục khác, kể cả “Tuyên-Úy Công Giáo”, ra mắt tại Giáo-Xứ Tân Việt, Sài-Gòn, từ năm 1973, là một tập-hợp tương-đối lớn, có nhiều tín-đồ nhất, và tại nhiều địa-phương nhất—so với Nhóm các linh-mục cộng-sản nằm vùng và thân-Cộng tại Sài-Gòn.

“Phong-Trào” được sự tham-gia của các nhân-vật ngoài Kitô-Giáo, như Thượng-Nghị-Sĩ Hoàng Xuân Tửu và Dân-Biểu Nguyễn Văn Kim cùng nhiều DB thuộc Đảng Đại-Việt của Hà Thúc Ký và phía Dương Văn Minh; DB Đặng Văn Tiếp phía Nguyễn Cao Kỳ; DB Nguyễn Văn Cử chống Diệm và phía Việt-Nam Quốc-Dân-Đảng; DB Vũ Công Minh phía Hòa-Hào; DB Đỗ Sinh Tứ phía quân-đội; Bác-Sĩ Nguyễn Tuấn Anh; Luật-Sư Đặng Thị Tâm; Nhân-Sĩ Nguyễn Trân; v.v...

Linh-Mục Thanh được báo-chí ngoại-quốc tặng cho danh-hiệu “*Hiệp Sĩ của Người Nghèo*”.

Sau đó, “Phong-Trào” công-bố các bản “Cáo Trạng” trong các cuộc biểu-tình, xuống đường rầm-rộ dữ-dội và liên-tục của các tín-đồ do các linh-mục lãnh-đạo có khi có hàng chục ngàn người tham-dự tại Huế, Đà-Nẵng, Quy-Nhơn, Nha-Trang, Cam-Ranh, Sài-Gòn, Mỹ-Tho, Cần-Thơ, v.v...

Cuối năm 1974, nhất là đầu năm 1975, những cuộc biểu-tình chống-chính-phủ của nhóm Linh-Mục Trần Hữu Thanh, có sự tham-gia của một số chính-khách, lãnh-tụ đảng-phái, cộng với việc Hội-Đồng Giám-Mục Việt-Nam phổ-biến “Thư Chung”, kêu-gọi các Nhà Thờ toàn-quốc “chống tham nhũng”, thúc-đẩy giáo-dân xuống đường rầm-rộ, liên-tục... đã khiến cho các binh-sĩ ngoài tiền-tuyến chán-nản, mất tinh-thần, và ảnh-hưởng tai-hại đến sự sống-còn của đất-nước.

Bên cạnh “Phong-Trào” của LM Trần Hữu Thanh, còn có các Nhóm tay sai Cộng-Sản và thân-Cộng, là các LM Trương Bá Cần, Thanh Lăng, Huỳnh Công Minh, Vương Đình Bích, Hồ Thành Biên, Nguyễn Thành Trinh; Nhóm “Đối Diện” của 11 linh-mục phản-chiến Nguyễn Ngọc Lan, Chân Tín, Phan Khắc Từ, Nguyễn Hữu Khai, v.v... trong mấy tháng cuối-cùng, đã lợi-dụng các buổi thuyết-giảng tại các Nhà Thờ để công-khai tuyên-truyền cho “người anh em bên kia”.

(Điển-hình là Phan Khắc Từ, từ năm 1969 đã đi dự đại-hội Thanh Lao Công Thế-Giới có xu-hướng thân-Cộng được Mạc-Tư-Khoa đỡ đầu, tại Liban. Ở Pháp thì đến hội-ý với Nguyễn Thị Bình, Trưởng Phái-Đoàn thương-thuyết của “Mặt Trận Giải Phóng”; tham-gia đình-công; biểu-tình đòi công-bằng cho giới lao-động; cùng sinh-viên và công-nhân đòi hòa-bình cho Việt-Nam. Sau này về nước thì dính vào Mặt Trận Nhân-Dân Tranh-Thủ Hòa-Bình, Phong Trào Học-Sinh Sinh-Viên Đòi Quyền Sống, Phong-Trào Chống Tăng Học-Phí, Chống Độc-Diển; đóng vai “linh-mục hốt rác” gây sự chú ý của dư-luận; dùng Nhà-Thờ Vườn Xoài làm nơi chế-tạo bom xăng cho phong-trào đốt xe Mỹ trên đường phố; cùng công-nhân đình-công để gây trở-ngại cho các cuộc hành-quân; tiếp tay CS dựng lên Ủy-Ban Bảo-Vệ Quyền-Lợi Lao-Động Miền Nam; rồi lại giả-danh từ-thiện hoạt-động trong tổ-chức trá-hình của CS là Mặt Trận Nhân Dân Cứu Đói...)

Chủ-Tịch Thượng-Nghị-Viện Trần Văn Lắm lên án Tổng-Thống Thiệu “lạm quyền, tham nhũng”.

Một số lãnh-tụ đảng-phái và tôn-giáo, như Phan Bá Cầm (Hòa-Hảo), Trần Quang Vinh (Cao-Đài), Hà Thế Ruyệt (Duy-Dân), Thượng-Tọa Pháp-Tri và các Ông Ngô-Văn-Ký, Nguyễn Văn Lục, Xuân Tùng (Việt-Nam Quốc-Dân-Đảng) thành-lập “Trận Tuyến Nhân Dân Cách Mạng”, kêu-gọi TT Nguyễn Văn Thiệu từ-chức và các phe liên-hệ “chấm dứt chiến-tranh, giải-quyết vấn-đề Miền Nam bằng phương-thức hòa-bình”.

Nhóm “Sóng Thần” thì tổ-chức “Ngày Ký-Giả đi Ăn Mày” rồi tiếp theo là “Ngày Công-Lý và Báo-Chí Thọ-Nạn” vào tháng 10-1974.

Các Tuyên-Úy Công-Giáo thì tổ-chức Đại-Hội tại Thủ-Đô. Họ rao giảng với giáo-dân quân-nhân rằng “cộng-sản cũng là con-cái của Chúa”, rằng “Công-Giáo và CS có thể sống chung hòa-bình”...

Bản “Cáo Trạng số 1” được ghi là ký tại Huế vào ngày 8-9-1974, khi được tung ra tại Nhà Thờ Tân-Sa-Châu, Sài-Gòn, có báo bảo là “làm lung-lay ghế Tổng-Thống Thiệu.”

Các báo Time, Newsweek; các đài BBC, VOA đều loan tin.

Hậu-quả là Quốc-Hội Mỹ quá chán-ngán Chiến-Tranh Việt-Nam và mệt-mỏi vì đã yểm-trợ một đồng-minh có quá nhiều khuyết-điểm và thối-nát.

Tức là giới Kitô-Giáo Việt-Nam đã tiếp tay cho Hoa-Kỳ chấm dứt viện-trợ và phủ tay đối với Việt-Nam Cộng-Hòa.

Việc Mỹ cắt-giảm quân-viện đã làm tê-liệt hẳn khả-năng chiến-đấu của Quân-Lực VNCH, và từ đó làm suy-nhược tinh-thần kháng-cự, yếu-tố quan-trọng nhất trong bất-kỳ cuộc chiến-tranh nào.

*

Về phần Tổng-Thống Nguyễn Văn Thiệu thì ông đích-thân đi trực-tiếp cầu-cứu tại chính-quốc Hoa-Kỳ, nhưng đã không được nghênh-đón long-trọng tại Thủ-Đô Hoa Thịnh Đốn. Năm 1968, Johnson (chủ-chiến, Dân-Chủ) chỉ tiếp Thiệu tại thành-phố đảo Honolulu, và chỉ để thảo-luận sách-lược hòa-đàm với Cộng-Sản. Năm 1969, Nixon (chủ-hòa, Cộng-Hòa) cũng chỉ tiếp Thiệu tại Đảo Midway, và cũng chỉ để thỏa-thuận về chính-sách Việt-Nam-Hóa và lịch-trình rút quân của Mỹ.

Thiệu lại đích-thân đi trực-tiếp cầu-cứu với Giáo-Hội Kitô La-Mã, là một trung-tâm quyền-lực chính-trị khác của thế-giới. Tuy nhiên, Giáo-Hoàng Paul VI, trong cuộc viếng-thăm lục-địa Á-Châu lần đầu-tiên, đã không ghé đến Việt-Nam là quốc-gia đang bị Cộng-Sản đe-dọa, nhất là Việt-Nam có tỷ-số giáo-dân đông thứ nhì tại lục-địa này. Thiệu đến Tòa Thánh, nhưng không được Giáo-Hoàng tiếp-kiến—dù Thiệu là một Tổng-Thống, một con chiên—vì lập-trường của Vatican về vấn-đề Chiến-Tranh Việt-Nam là chỉ bênh-vực Hà-Nội, chỉ muốn chấm dứt chiến-tranh dù Miền Nam có rơi vào chế-độ Cộng-Sản sắt máu. Đã thế, Giáo-Hoàng còn chỉ-trích Thiệu, lại còn tiếp-kiến cặp Nguyễn Thị Bình và Xuân Thủy, trưởng phái-đoàn Cộng-Sản tại Hòa-Hội Paris.

Từ năm 1968, Giáo Hoàng Phaolô Đệ-Lục đã lập ra “Ngày Quốc-Tế Hòa-Bình”, cổ-vũ Hòa-Bình bằng thương-thuyết tại Việt-Nam. Vatican xác-định lập-trường là chấm dứt chiến-tranh, quan-hệ tốt với Miền Bắc và Chính-Phủ Lâm-Thời Miền Nam. Chính Giáo-Hoàng trao-đổi công-điện trực-tiếp với Hồ Chí Minh.

Vào tháng 6-1971, đang lúc tên gián-điệp cộng-sản Vũ Ngọc Nhạ (kẻ được Linh-Mục Hoàng Quỳnh che-chở) bị Việt-Nam Cộng-Hòa cầm tù ở Côn-Đảo, mà Tòa Thánh và Giáo-Hoàng Phaolô VI lại tặng Bằng Khen và Huy Chương “Vì Hòa Bình” cho y.

Tức là Giáo-Hoàng Paul VI đã biến Vatican và nhiều Giáo-Hội địa-phương thành một guồng máy chính-trị, ngoại-giao, tình-báo khổng-lồ để giúp Hà-Nội tiến chiếm Miền Nam.

*

Thế mà Tổng-Thống Nguyễn Văn Thiệu cũng vẫn chưa thấy là Hoa-Kỳ sắp bỏ rơi Việt-Nam, không thay-đổi đường-lối chính-trị, vẫn cứ sử-dụng giải-pháp quân-sự, và không tin là Hà-Nội có đủ sức tấn-công đại-quy-mô.

Ông sửa-đổi Hiến-Pháp để làm Tổng-Thống thêm một nhiệm-kỳ năm năm nữa, khiến Đại-Tướng Thủ-Tướng Trần Thiện Khiêm phải ra mặt chống-đối, làm tình-hình chính-trị trong nước càng rối-ren thêm.

Đầu tháng 2-1975, “Phong-Trào Chống Tham-Nhũng” phổ-biến tiếp bản “Cáo-Trạng số 2” tố-cáo TT Thiệu nhiều tội và hô-hào lật đổ bằng vũ-lực, khiến ông phải dùng biện-pháp mạnh, cho bắt giam nhiều chính-khách, trí-thức, lãnh-tụ đảng-phái, như các Thượng-Nghị-Sĩ Thái Lăng Nghiêm, Phạm Nam Sách, Nguyễn Văn Chức; các ông Hà Minh Lý, Trần Thúc

Linh, và một số ký-giả trong đó có những nhân-vật nổi tiếng chống-Cộng như Mặc Thu, Lê Trần, Vũ Bằng, Đinh Từ Thức, Trương Cam Vĩnh, Ngô Đình Vận...

Để đối-phó với “Phong-Trào”, Thiệu vận-dụng nhiều đồng-đạo ủng-hộ mình.

Có sáu linh-mục, trong đó có cả Linh-Mục Hoàng Quỳnh, sáu đêm liền, thay phiên nhau lên đài truyền-hình bênh-vực và ca-ngợi Thiệu; ngoài ra, còn có các Nghị-Quyết, Quyết-Định, Đề-Nghị, có chữ ký của 70 Dân-Biểu ủng-hộ Thiệu.

Có cả Giám-Mục Lê Văn Ẩn, đặc-trách Tuyên-Úy, Giám-Mục Nguyễn Văn Thuận, Linh-Mục Cao Văn Luận, đứng ra cãi giùm cho Thiệu.

Tình-hình gay-cấn đó, do “Phong Trào Chống Tham-Những”* gây nên, đã tạo ra thế “nội công, ngoại kích”, quả là đã phá rối hậu-phương, làm lung-lạc tinh-thần binh-sĩ nơi tiền-tuyến, làm lợi cho Cộng-Sản, trong khi đó thì Bắc-Việt xua quân tấn-công Miền Nam...

---

* Năm kia, nhà văn Nguyễn Văn Lục có hỏi xin tôi tài-liệu về “Phong-Trào Chống Tham-Những” của Linh-Mục Trần Hữu Thanh; nhân dịp, tôi đã giới-thiệu với anh nhà văn Nguyễn Lý Tường, cũng ở miền Nam Bang California. USA.

(Thời-gian 1973-75 anh Tường chưa nắm vững, nhưng đến năm 1989, trong nước Việt-Nam Xã-Hội Chủ-Nghĩa, anh Tường đã trực-tiếp hỏi chuyện Linh-Mục Thanh nên biết rõ-ràng hơn.)

Kết-Luận

Có người cho rằng “*Phật-Tử Tranh-Đấu*”, tức [số người hậu-thuần cho] Phái Ấn-Quang của Phật-Giáo Việt-Nam (về sau là Giáo-Hội Phật-Giáo Việt-Nam Thống-Nhất) đã liên-tục chống-đối Chính-Quyền Việt-Nam Cộng-Hòa, khiến cho Nền Đệ-Nhất Cộng-Hòa sụp-đổ, rồi Nền Đệ-Nhị Cộng-Hòa cũng suy-tàn theo.

Nhưng, theo như tôi đã lược-dẫn trên, thì:

“Phật-Tử Tranh-Đấu” đã chấm dứt hoạt-động từ ngày thành-lập Nền Đệ-Nhị Cộng-Hòa, cuối năm 1967. Mãi đến lâu sau Hiệp-Định Paris 1973 mới tái-xuất-hiện trong “*Lực-Lượng Hòa-Hợp Hòa-Giải Dân-Tộc*”.

Cả phía “*Lực-Lượng Hòa-Hợp Hòa-Giải Dân-Tộc*” bên giới Phật-Tử, lẫn phía “Phong-Trào Chống Tham-Những” bên giới Giáo-Dân, đều tranh-đấu chống Thiệu để có được một Tổng-Thống trong-sạch.

Tuy nhiên, các điểm khác nhau là:

“*Lực-Lượng Hòa-Hợp Hòa-Giải Dân-Tộc*” chỉ họp tại Chùa, sinh-hoạt ôn-hòa, bất-bạo-động, không đòi lật Thiệu, chỉ chờ đến ngày bầu-cử Tổng-Thống vào cuối năm 1975 sẽ sử-dụng lá phiếu hợp-Hiến và hợp-Pháp của mình.

“*Phong-Trào Chống Tham Những*” thì rầm-rộ xuống đường, biểu-tình tuần-hành, đòi Thiệu từ-chức, và hô-hào dùng bạo-lực để lật đổ Thiệu tức-thời.

“*Phật-Tử Tranh-Đấu*” mít-tinh ôn-hòa thì không xáo-trộn trật-tự công-cộng, tiến-hành trong vòng luật-pháp cho phép, và theo truyền-thống sinh-hoạt dân-chủ tại các nước Tự-Do.

“*Giáo Dân Tranh Đấu*” thì triệt-hạ uy-tín và hiệu-năng quyền-lực của một Tổng-Tư-Lệnh Quân-Đội đang đứng trước họng súng của quân thù, lại còn đòi dùng vũ-lực để lật đổ một Tổng-Thống dân-cử, tức là xóa bỏ Hiến-Pháp, tức là trở thành nội-phản/nội-thù của Quốc/Dân.

Phía “*Giáo-Dân Tranh Đấu*” thì đòi trừng-phạt một cá-nhân tham-những—mà tổng-số vật-sản bị lạm-chiếm so ra không đáng bao lăm đối với tài-nguyên quốc-gia, lại vẫn còn đó, rồi sẽ lấy lại, chưa mất đi đâu—trong lúc Phía “*Phật-Tử Tranh Đấu*” thì đặt “*nợ nước trước thù nhà*”, mọi người chung sức đồng lòng chống giặc trước đã, trước hết là để trì níu lại cái Cơ-Đồ Dân-Chủ đang trong cơ nguy bị vĩnh-viễn cướp mất đi.

Phần tôi, tôi đối-lập với chính-sách quân-phiệt của Tổng-Thống Nguyễn Văn Thiệu—cũng như với chế-độ độc-tôn của Tổng-Thống [Ngô Đình Diệm](#) trước kia—nhưng tôi đã chọn trước tiên là làm tròn [bổn-phận](#) của một công-dân đối với Chính-Thể Cộng-Hòa.

Riêng về “*Phong Trào Chống Tham Nhũng*”, có ít nhất là ba vấn-đề quan-trọng hàng đầu mà phía “*Giáo Dân Tranh Đấu*” (“*trả thù cho [cố Tổng-Thống Ngô Đình Diệm]*”, theo lời trối-trăn của Diệm “*Tôi chết thì trả thù cho tôi*”) cố ý không đề-cập đến:

I. Việc hạ bệ Tổng-Thống Nguyễn Văn Thiệu:

a/ Họ muốn đảo-chánh quân-sự, nhưng không thuyết-phục được ai, nên không thành-công.

b/ Họ quyết hạ Thiệu, nhưng không tìm ra được một “*ứng-viên*” nào của “*phe ta*” xứng-đáng để lên thay Thiệu. Chỉ nhắm trước mắt mà không nhìn thấy xa hơn—tình-hình hậu-Thiệu—thì tức chỉ là “*không lấy thì khuấy cho hôi*” mà thôi.

II. Lý-do hạ Thiệu:

1) Thiệu là thủ-phạm, đã tấn-công Dinh Gia-Long, đưa đến cái chết của Diệm.

2) Nhưng, cái tội lớn nhất của Thiệu, là đã có Đảng Dân-Chủ, lan trong quần-chúng, len trong chính-quyền, luồn trong quân-ngũ, mà lại chỉ lo gia-tăng phe-cánh cho cá-nhân mình, chứ không chịu dùng nó [như một Đảng Cần-Lao tái-sinh] để “*mở-mang nước Chúa*”.

III. Mục-dích đích-thực của “*Phong-Trào Chống Tham-Nhũng*”:

Danh-xưng thực-thụ của Nhóm này (cái đuôi mà họ cố giấu) là:

“Phong trào nhân dân chống tham nhũng để cứu nước và kiến tạo hòa bình”.

Toàn câu đã được ghi rõ phía dưới “*Cáo Trạng số 1*”, làm tại Huế, ngày 8 tháng 9 năm 1974.

Trong các hoạt-động sôi-động trước mọi người, họ cố tình nhấn mạnh mấy chữ “*chống tham nhũng*” mà lơ đi cái đuôi là mấy chữ “*kiến tạo hòa bình*”.

Thử hỏi: trong tình-thế dầu sôi lửa bỏng lúc bấy giờ, có ai còn có cách nào “*kiến-tạo hòa bình*” khác hơn là tuân giữ “*đức vâng lời*”, tuân lệnh Giáo-Hoàng Phaolô VI và ngoại-bang Vatican, bỏ súng, bắt tay với cộng-sản, rước địch vào nhà?

*

Sau Hiệp-Định Paris năm 1971, chậm nhất là kể từ sau “*Mùa Hè Đỏ Lửa*” năm 1972, các vụ “*Bàn Thờ Phật Xuống Đường*” cũng như “*Tổng-Công-Kích Tết Mậu-Thân*” đã là chuyện cũ, đã lụi vào dĩ-vãng rồi.

Các ván cờ đó đã được các bên tham-dự xóa hết rồi.

Hệ-quả có chăng là sau vụ “Bàn Thờ Phật Xuống Đường” năm 1966 thì Nhóm “Phật-Tử Tranh-Đấu” đã không còn “tranh-đấu” nữa; và sau vụ VC “Tổng-Công-Kích Tết Mậu-Thân” năm 1968 và Mùa Hè Đỏ Lửa năm 1972 thì tinh-thần chống-Cộng của Dân và Quân Miền Nam đã lên cao hơn.

Cho nên Biến-Động Miền Trung là chuyện đã xưa rồi.

Mới nhất, gian-xảo nhất, và nham-hiểm nhất, là chuyện Biến-Loạn Miền Trung.

Trên bàn cờ thời-sự Miền Nam Việt-Nam, vào giai-đoạn cuối-cùng của lịch-sử Việt-Nam Cộng-Hòa, chỉ còn **có một ván cờ mới—chung-kết và chung-quyết:**

Đối-thủ chính bên phía đối-lập với Chính-Quyền là các Nhóm “*Giáo-Dân Tranh Đấu*”, do đại-khối hơn 300 linh-mục trong “*Phong Trào Chống Tham Nhũng*” và cả đám linh-mục nằm vùng và thân-Cộng, “*lãnh-đạo tinh-thần*” Kitô-Giáo Việt-Nam, đứng ra thao-túng tình-hình.

Ở trên đầu và sau lưng họ là Tòa Thánh La-Mã với đích-thân Giáo-Hoàng Phaolô VI cùng với hàng chục quốc-gia chư-hầu của Vương-Quốc Vatican.

(Nhưng quốc-gia Việt-Nam của Kitô-Giáo đâu được làm một chư-hầu. Chư-hầu là một nước nhỏ/yếu, từng-phục một nước lớn/mạnh, để được tồn-tại, nghĩa là vẫn còn là một nước. Đàng này, chỉ một Dòng Chúa Cứu-Thế là một giáo-đoàn/chi-phái của Giáo-Hội Kitô, mà đã tự xem là một Quốc-Gia, và thu-tóm cả nước Việt-Nam làm thành một Tỉnh nội-thuộc của Nước họ rồi:

Nguồn:<<http://www.cuuthe.com/dong/dongmain.html>>

Tỉnh Dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam.)

Thế đánh cạn-tàu ráo-máng của nội-thù đã chiếu bí Tổng-Thống Nguyễn Văn Thiệu, trực-tiếp mở đường cho ngoại-địch hạ gục đối-thủ trong nước cờ kết-thúc giữa Bắc-Việt Xâm-Lược với Việt-Nam Cộng-Hòa.

*

Vận Nước suy-đồi, mỗi người dù nhiều dù ít đều có một phần trách-nhiệm (thất-phu hữu-trách).

Chỉ có những kẻ đầy thiên-kiến, mù lương-tri, có ác-ý, và không tôn-trọng Sự Thật, mới đổ hết lỗi cho một riêng ai.

Ngày nay, mang thân-phận thất-quốc, lưu-vong, chỉ trừ những kẻ đã ở hẳn bên phía cộng-sản Việt-Nam rồi, còn thì không có “Phật-Tử Tranh-Đấu” nào mà không luyến-tiếc Việt-Nam Cộng-Hòa.

Trong lúc đó, có một số “*Giáo-Dân Tranh-Đấu*”, đến tận ngày hôm nay—đã gần 40 năm qua—mà vẫn còn tự-hào, hãnh-diện về những âm-mưu, toan-tính, nỗ-lực, và hành-động của cái-gọi-là “*Phong-Trào Chống Tham Nhũng*”, vì mình không những chỉ chống-phá cá-nhân Tổng-Thống Nguyễn Văn Thiệu mà đã đập đổ cả cơ-chế Hiến-Pháp—với Lập-Pháp, Hành-Pháp, Tư-Pháp ở trong Chính-Quyền—và các Khối, các Nhóm trong Dân-Nhân—với các Chính-Đảng và các Giáo-Hội sống dưới Chính-Thể Việt-Nam Cộng-Hòa—nói chung là Việt-Nam Cộng-Hòa.

Tóm lại, nếu vì một lý-do nào đó mà phải gán riêng cho đích-danh một số người nào đó là “*thủ-phạm chính*” quấy-rối an-ninh trật-tự công-cộng nhất, lũng-đoạn tình-hình chính-trị quốc-gia nhất, gây cho tinh-thần dân-chúng hoang-mang nhất, khiến cho ý-chí chống-Cộng của chiến-sĩ giao-động nhất, vào mấy năm cuối-cùng của Chiến-Tranh Việt-Nam—tức là đâm một nhát dao chí-tử vào Việt-Nam Cộng-Hòa khi đang hấp-hối—thì số người đó rõ-ràng, không thể chối-cãi được, phải là thành-phần cực-đoan trong Nhóm “Giáo-Dân Tranh-Đấu”—các linh-mục cộng-sản nằm vùng, tay sai và thân-Cộng, cùng với Ban Lãnh-Đạo của “Phong-Trào Chống Tham-Những”—dù là một bộ-phận nhỏ—của giới tín-đồ Kitô-Giáo Miền Nam Việt-Nam.

(các trang 472-84)

LÊ XUÂN NHUẬN

Cước-chú:

Hồi-ký “Biến-Loạn Miền Trung” được in vào năm 2012. Lúc sắp in xong, tôi đã rút bớt 2 trang 484 và 485.

Nhưng nay tình-hình đã khác (SH - thích hợp với nội dung), tôi xin phổ-biến 2 trang liên-hệ dưới đây:

“LM Trần Hữu Thanh cùng với 301 Linh Mục khác ký tuyên ngôn lập Ủy Ban Chống Tham Nhũng, chống VNCH”

484

LÊ XUÂN NHUẬN

Từ trái: Dương Văn Hoàng - LM Trần Hữu Thanh chống VNCH năm 1974 - Thầy Marcelline Tuệ. Phía sau: Chị phụ bếp không rõ tên- hình chụp năm 2007

Cựu Thiếu-Tá Liên Thành, cựu Chi-Huy-Trưởng Cảnh-Sát Quốc-Gia Thừa-Thiên/Huế, đã nói gọn là:
“LM Trần Hữu Thanh chống VNCH năm 1974”

Sunday, July 18, 2010

Liên thành - LM Trần Hữu Thanh cùng với 301 Linh Mục khác ký tuyên ngôn lập Ủy Ban Chống Tham Nhũng. 1974

“LM Trần Hữu Thanh chủ động dấn thân vào chính trị: đó là năm 1974 ở Sài-gòn.

LM Trần Hữu Thanh cùng với 301 Linh Mục khác ký tuyên ngôn lập Ủy Ban Chống Tham Nhũng, chống VNCH”

“Liên Thành: LM Trần Hữu Thanh, Chủ tịch Phong Trào Chống Tham Nhũng, chống VNCH tại Sài Gòn 1974. Chính Khí Việt ngày 17-07-2010”

<http://blip.tv/file/get/Kynguyen2000-LienThanhLMNguyenHuuThanhPhongTraoChongThamNhungChong513.wmv>

“LM Trần Hữu Thanh chủ động dẫn thân vào chính trị: đó là năm 1974 ở Sài-gòn.

LM Trần Hữu Thanh cùng với 301 Linh Mục khác ký tuyên ngôn lập Ủy Ban Chống Tham Nhũng, chống VNCH”

<http://biendongmientrung-lienthanh.blogspot.com/2010/07/lien-thanh-lm-tran-huu-thanh-cung-voi.html>

Lê Xuân Nhuận

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/ThanhThanh.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 11000 TÁC PHẨM